

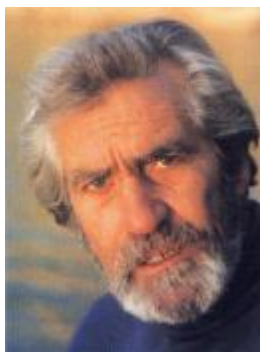
CAO News 5

Časopis horolezeckého oddílu CAO Děčín

Ročník 2, číslo 5

Květen 2000

SVÁZÁNÍ SE ZEMÍ

Warren
Harding

*„Představte si,
že vám přimrzá
prdel nebo
bojujete s horkem
a žízní, v každém
případě jste
k smrti vyděšení a
to vše jen proto,
abyste se dostali
na nějakou skalní
stěnu nebo horský
štít... Můžete to
nějak vysvětlit?
Lezeme, protože ty
hory jsou tady a
protože jsme
blázni!“*

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín -
informace o dění v oddíle
- ✓ Zahrada Jarabí
- ✓ Zlodějna
- ✓ Dokázali jsme to
- ✓ Watzman 200 let
- ✓ Pitztal
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Střípky – stručné informace o
nejrůznějších akcích
- ✓ Výročí
- ✓ Čeká nás a další...

Vrcholový hřeben Wildspitze – foto i-net

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
CAO Děčín

Květen přinesl kýžené oteplení a to tak, že dost. Hned třetího května proběhla pravidelná schůzka CAO Děčín v restauraci Za větrem a tentokrát jsme mohli vyzkoušet posezení v nové příjemné zahrádce.

Program květnové schůzky byl následující:

- § Členské záležitosti
- § Informace o proběhlých akcích, fotografie aj.
- § Zájezd na Watzman – pokus o výstup na legendární horu v době dvoustého výročí prvovýstupu (J.P.)
- § Zájezd do Frankenjury (P.Č.)
- § Příprava a trénink na dva nejbližší cyklistické závody: Hocyboy a 24 hodinovku. (M.C.)
- § Různé

Byla konstatována nízká účast na schůzích některých členů CAO – nejdéle se (bez omluvy) neukázali: Vladimír Pitbull Jirkal, Luboš Jeřábek a Milan Drásta.

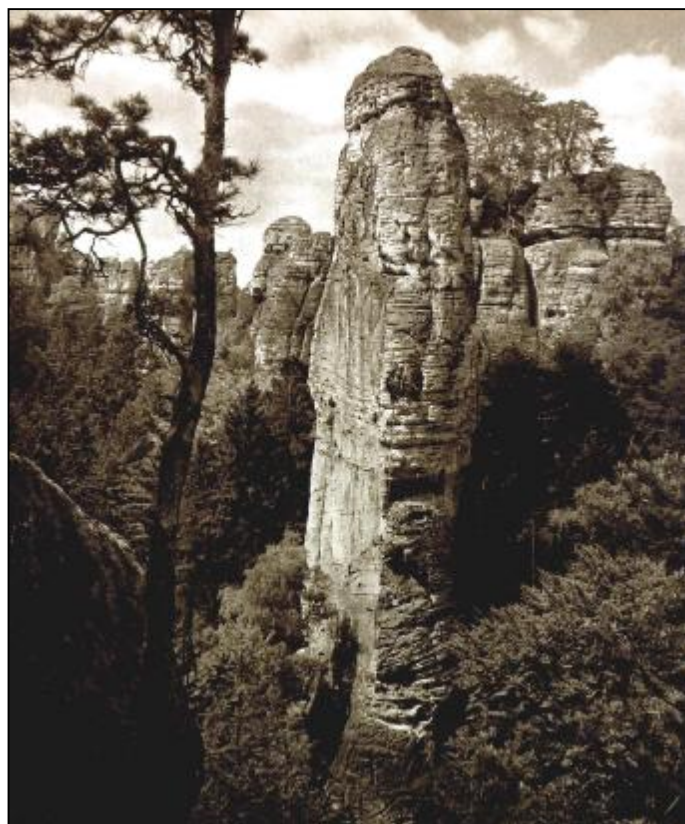
Na pořadu byly dále některé proběhlé akce a příprava nových. Jarda Uher, coby nejstarší ředitel něčeho v Čechách (v tomto případě srazu v Labáku), přinesl pozvánky na 35. Zabilkův sraz horolezců v Labském údolí, Pavel Černý přinesl nový katalog HUDY sportu. Honza Palivec nabídl 1-2 místa v autě na plánovaný zájezd na Watzman, Petr Štěpán oficiálně oznámil svou kandidaturu na pana Zippicha 2000 aj.

Tréninky byly přesunuty na žádost kluků z SČE na pondělky – alespoň dočasně.

V dalších dnech (krásných a teplých) se většina akcí dočkala realizace. Milan Cestr dotáhl do konce další trénink na HOCYBOJ (část CAO to letos bere vážně!!), Palivec, Štěpán a Chára vyrazili do oblasti Berchtesgadenu (a zdolali Watzmana), Pavel Černý s Ríšou Litochlebem a Petr Štěpán s Tomášem Melenem vyrazili do Frankenjury a vylezli mraky cest (a těžkých!) a ostatní vymetali různé kouty země České.

nás pozval na svoji zahradu na konci Turnova pod Hlavaticí. Ideální strategická poloha, zahrada, hospoda, skály. Jsou Velikonoce, co si víc můžeme přát.

Sjíždíme se v sobotu k večeru. Myšák a Chmelař s rodinami a psy, Fanda s kočkou. Stavíme stany, děláme dříví na oheň. Skřípání brzd, oblak prachu, ve smyku se přiřítíl Karel Hofman. „Jsme tady se Standou Feiglem už od rána, vylezli jsme Taktovku a máme Horám zdar!“. Tiše závidíme.

Ústřední věž Skaláku – Kapelník. Foto Vilém Heckel

Neděle ráno naznačuje, že Michaela měla pravdu. Snídáme, naskakujeme na kola a za chvíli stojíme pod Otovou věží v oblasti Maják. Navazujeme se, Myšák s Krchovem lezou smělou údolní cestu od Smítky za VII, Standa a já lezem vzdušnou vyhlídkovou hranu za VIIIb, Karel leze s Fandou na Anebo. Všichni máme „Horám zdar!“. Opodál stojí dvě věže - Opozdilec a Skluzavka, šup na ně a opět „Horám zdar!“. Už to jede ráz na ráz, Maják Mézlova VII, Mnich Májová VIIIb, Blatník Rozsévač VII, Kalfrštova hrana a končíme Ponurou cestou na Opomenutou.

Na večer popijíme nápoje v hospůdce pod skalami, sdělujeme si dojmy. Vtom náhle Fanda se rozjel na svém super baiku, a tak jak byl oblečený v plné rychlosti skočil i s kolem do hasičské nádrže. Tento skvělý čin zopakoval třikrát, za což sklídl od obecenstva bouřlivý aplaus. Hvězdou dne se stal Fanda Švandrlík.

Dozvěděli jsme se o smrtáku v Drábkách, blbá zpráva.

Prý přijel „Choroš“ a Jarda Uher. Sedám na kolo a kmitám na zahradu, tam sedí opuštěný Uher, Choroš odjel domů.

Milánek Myšík přivezl ze závodů v cyklo trialu dva poháry - první a druhé místo! V sedmi letech je hvězda.

Zahrada Jarabí

Velikonoce v Českém ráji

Petr Štěpán
CAO Děčín

Teploty vystoupí až na sedmadvacet stupňů, hlásí Michaela Dolinová na obrazovce v letních šatíčkách. Ucho horolezce se chvěje blahem při vsřebání skvělé předpovědi a oko mlsně sjíždí oblité tvary hlasatelky. Avšak ruce už cítí teplou, jemně solivou, skálu.

Náš kamarád Jirka „Jarab“ Peták

Večer sedíme u táboráku, kytara, kapalina, vuřty, příprava na mrskačku. Milánek si vlezl ke mně do stanu, štěbetal do půl dvanácté a v půl šesté ráno mě to všechno dopověděl. Pak jsme litali po zahradě, psy, děti, dospělí. Pomlázky svištěly, voda stříkala, ženský udělaly velikonoční snídani a chlapy se usušili.

V deset hodin se navazujeme pod Dračí věží. Následuje Dračí stěna, Rudá hrana. Na Dračí zub lezeme Českou hranu a Kauschkovu hranu. Na závěr dáváme krásnou údolní stěnu na Knihu. To ještě netušíme, že pod Dračí věží nějaký hajzl ukradl Karlovi nové lano - vyměnil staré za nové. Karlovi zbyla „šunka“ a vztek.

V hospodě se objevil skalní veterán Jarda Voldřich s Jarčou Štěpánovu. Zavzpomínali jsme na dobu, kdy se nekradlo.

Končí velikonoční lezení, odjíždíme domů. Zapadá slunce, skály ztichly, jenom drak v Dračí věži kroutí jednou ze svých hlav nad mrzkým lidským počínáním.

Zlodějna

O týden později...

Petr Štěpán
CAO Děčín

Kleinsteiwand je rozlehlá věž u silnice asi dva km za Neumanmühle, směrem na Hinterhermsdorf. Autem přes Bad – Schandau, na kole přes Mezní Louku, Zeughaus na hlavní silnici. Po pravé straně je parkoviště, odtud deset minut chůze a jste na místě. Kleinsteiwand má skalní bránu jako Kuhstall. Vedlejší masiv se jmenuje Kleinstein, na vrcholu je turistická vyhlídka. Podle starého průvodce Sechsische Schweiz Ostteil vede na Kleinsteiwand 44 velice pěkných cest všech stupňů obtížnosti, lezení na celý den.

Tam jsme v neděli 30 dubna lezli pěkné údolní cesty v jižní stěně. Odpoledne jsme se přemístili do patra. Vybrali jsme pěknou cestu VIIc. Na nástupu stála parta asi deseti Němců, nastupovali na vedlejší cestu. Všiml jsem si, že to byli převážně nováčkové, učili se navazovat, také na lezení to bylo znát.

Karel Hofman si položil tři expresky, čtyři karabiny a smyčky na zem vedle svých sandálů a odlezl, dobral mne a Ericha Melznera. Na vrcholu zápis a šup dolu. Ještě vylezeme Luftweg a končíme.

Jaké však bylo překvapení, když na místě kde měl Karel matroš nebylo nic, ani ty sandály. Na nástupu stály ještě tři lezci, ptali jsme se, o ničem nevěděli. Prý asi vítr, nebo to spadlo do údolí. Karel v rozčilení vyběhl sólo cestu Abendweg V na vrchol, aby se podíval, zda jeho vercajk nemá někdo omylem na sobě. Erich běžel pod stěnu, nic.

Minulý týden zmizelo lano a teď karabiny, smyčky, ještě jeden víkend a Karel nemá na čem lézt. Všiml jsem si, že na nástupu stojí dva úhledně zabalené batohy. Byla to sice drzost, ale jeden jsem otevřel a co nevidím – sandály, expresky, karabiny a smyčky tam.

Nedopatření, náhoda, úmysl? Že by si lezci nepoznali svůj vercajk?

Divná doba.

Dokázali jsme to...

Ohlédnutí za jednou povedenou akcí

Karel Hofman
HO Varnsdorf

Ostrý zvuk budíku mě právě probudil z příjemného snění. Na jeho displeji je 23:15. Hbitě se oblékám, balím poslední věci, dopíjím ještě teplý čaj, pečlivě obouvám a zavazuji boty, nasazuji návleky a ve spěchu vyrážím na místo srazu, je 23:50 hodin. Po chvíli chůze slyším z dálky zvuk kostelních hodin na náměstí, jak odbíjejí půlnoc. Zrychluji, abych byl co nejpřesnější, přesto na místo srazu přicházím s třiminutovým zpožděním. Na místě zjišťuji, že na přechod sedmistovek se vydáváme pouze tři skalní, což mě trochu mrzí.

Okamžitě vyrážíme na cestu směr Weberberg, což je na naší plánované trase první kopec vyšší než sedmset metrů. Máme štěstí, že není příliš zataženo a měsíc nám může vesele svítit na cestu. Při jeho téměř úplňkovém světle si připadám jako ve dne. Vysoká vrstva čerstvého sněhu, našťastí prachového a celkem nízká teplota –8 až –10 °C nám nedávají příliš velkou šanci na zdolání všech deseti vrcholů, které jsme měli v plánu. Přesto se uklidňujeme rčením „mohlo být ještě hůře“. Na Weberberg šlapeme podél hraničních kamenů. Je to sice prudké stoupání s převýšením více než 300 m, ale nejkratší. Na vrchol k samokontrolě přicházíme svižným tempem v 1 hodinu po půlnoci. Po propsání samokontroly okamžitě vyrážíme na druhý kopec v pořadí, na Pěnkavčí vrch, druhý nejvyšší vrch Lužických hor s výškou 792 m. V celkem dobré náladě a v rychlém tempu dorážíme na jeho zalesněný vrchol v 1:50 hodin. Po stejné cestě se vracíme zpět až na rozcestí pod Trojhranem. Odtud pokračujeme na nejvyšší vrchol Lužických hor na Luž. Po cestě chvílemi velmi hustě sněží. Na vrchol přicházíme zahalení bílým sněhem přesně ve 3 hodiny ráno. Zde posváčíme a pomalu scházíme k chatě Luž, kde nás oproti obvyklému rušnému dni přivítá nezvyklé ticho a klid noci. Chůze od chaty Luž do Dolní Světlé a dále do Krompachu po Příjemné prohrnuté silnici, je skutečně pohodová v porovnání s předcházejícím úsekem.

Když dorážíme k lesu pod Hvozdem (další z vrcholů) moje kroky se oddělují od obou kamarádů, kteří se nedají přesvědčit, že moje cesta je kratší a schůdnější, a raději jdou po červené značce. Já jdu neznačeným lesním průsekem, kde to již důvěrně znám. Po cestě velmi hustě chumelí. V nočním tichu je slyšet šustění sněhových vloček, jak dopadají na předešlý napadený sníh. V tom okamžiku si začínám uvědomovat určitou únavu. Jak jsem se o chvíli později dozvěděl od kamarádů Standy a Ericha, ani oni již nemají tolik energie jako pod kopcem. Téměř pět hodin chůze se začalo již projevovat. Dorážím pod zasněžené suťové pole, zde je již červeně značená cesta, kde čekám na kamarády a v duchu si říkám „přeci jenom to byla dobrá zkratka“. Z batohu vyndávám ledový ředěný „iořták“ a napiji se. Po asi třech minutách přichází

Erich a v jeho stopách ho následuje Standa. Společně vystupujeme k samokontrolě na Hvozdu. Kontrola je zabetonovaná ve zdi vyhlídkové terasy. Propisují kontrolu a koukám na hodinky, které ukazují přesně 5 hodin. Opět svačíme, rozmlouváme o celé situaci a hodnotíme naše šance. Standa přiznává, že začíná být dost unaven, Při sestupu mi několikrát ujíždějí nohy a pádem na zasněžené kameny, je to však v pohodě, Cesta zpět přes Krompach se stává velmi nudnou a únavnou. Na Juliovc, to je křižovatka z Krompachu na Světlu, nám Standa sděluje smutnou zprávu, že se s námi loučí a že jde domů. Prý se na to dnes necítí. Sice nás to mrzí, ale s pochopením se s ním loučíme. Rozhodujeme se nad dalším postupem. Nechal jsem se přesvědčit mapou a vlastní znalostí cesty a po krátkém přesvědčování Ericha, vyrážíme trasou kolem přehrady u Naděje a Ledové jeskyně směrem k vrcholu Bouřný. Avšak již po několika stech metrech začínám litovat zvolené trasy. Erich, který je již pod tlakem únavy, mi neustále připomíná moji špatnou volbu. Ale co se dá dělat. Pokračujeme v čerstvě napadeném sněhu a já přemýšlím, zda se to vůbec dá všechno zvládnout a které kopce by se v případě nouze daly vynechat. Po dvou hodinách chůze z Hvozdu zastavuji, vyndávám z batohu něco k jídlu a můj oblíbený iontový nápoj, snažím se napít, ale zjišťuji, že místo tekutiny mám v láhvi ledovou tříšť. Ani po deseti minutách odpočinku se nám trochu vrátila energie a s ní i bojová nálada. Vyrážíme směrem Bouřný, ať máme alespoň polovinu kopců za sebou. Pomalu začíná svítat a vypadá to, že bude pěkný den. V dobré náladě přicházíme na silnici u Svatého Jana, po ní pokračujeme směrem Nová Huť. Po necelém půl kilometru odbočujeme doprava na nezačtenou cestu. Jsme již v úbočí Bouřného a stále stoupáme. Od vrcholu nás dělí jen několik set metrů. Náhle nás zleva, jako v pohádce, začaly osvětlovat paprsky vycházejícího slunce. Okamžitě, i přes značnou únavu, začínáme cítit nové oživení a dobrou náladu. Jsme vděční každému paprsku, který nás pohladí a dodá nám novou energii. Ke kontrole na Bouřném přicházíme přesně v osm hodin. Po krátké rozmluvě sbíháme po strmém svahu přímo k Nové Huti, odkud pokračujeme po modré značce k Velkému Buku.

Z modré značky scházíme na nezačtenou zasněženou cestu, která vede přímo k vrcholu, sice těžší a obtížnější cesta, ale kratší. Zdá se, že to byla dobrá volba. Na vrchol přicházíme pět minut po deváté. Z vrcholu opět scházíme přímou cestou, je to nejrychlejší sestup. Navazujeme na modrou značku, po které pokračujeme. Další kopec, který nás čeká, je nádherná homole vystupující vysoko nad úroveň terénu. Jmenuje se Klíč. Se svými téměř 760 metry je čtvrtým nejvyšším kopcem Lužických hor. Poprvé od půlnoci se setkáváme s lidmi. Kousek před obcí Svor jde skupina hrajících si dětí. Při pohledu na ně jim závidím tu energii, která z nich vyzařuje a která mně začíná pomalíčku ubývat. Když stoupáme na Klíč po značené cestě, začínám pociťovat skutečné vyčerpání, proto na chvíli zastavuji a zhluboka dýchám a představuji si utrpení při výstupu na osmitisícový vrchol. Erich je na tom o něco lépe, jde asi padesát metrů přede mnou. Za chvíli pomalým krokem dosahujeme vrcholu, je právě 10 hodin a 40 minut. Na vrcholu je poněkud chladno, a tak se dlouho nezdržujeme a rychle sbíháme dolů do závěťí. Představa

posledních třech vrcholů nás zbavila těžkého závaží na nohou a naše kroky se neuvěřitelně zrychlily. Dojídáme poslední zbytky svačiny a pijeme mražený nápoj.

Na „Malý“ Buk, náš další cíl, pokračujeme po žluté značce, zvané Kočárová cesta. Potkáváme první běžkaře a přemýšlíme o tom, jak by se dneska běžky hodily. Z kočárové cesty odbočujeme a jdeme nejkratší cestou přímo k vrcholu. Na vrchol dorážíme v 11 hodin a 40 minut. Hnedka po propsání samokontroly, sbíháme po svahu dolů. Zastavujeme se až na jedné mýtině, odkud je nádherný panoramatický výhled na západní část Lužických hor. Po chvilce rozhlížení pokračujeme opět rychlým tempem do Kytlic, kde se již těšíme na teplo a pohostinnost místní hospůdky.

Po dobrém obědě, několika šálkách teplého čaje, nedopitém pivu a tříčtvrtěhodinovém příjemném odpočinku opět vyrážíme. Z Kytlic nás čeká dlouhá cesta s převýšením téměř 380 metrů a to až na vrchol nejzápadnější sedmistovky jménem Studenec. Jeho zalesněný vrchol skrývá druhou nejstarší ocelovou rozhlednu u nás.

Cesta z Kytlic nás vede do Mlýnů a odtud pokračujeme směrem Chřibská. Po asi třech km stoupání přicházíme na křižovatku spojující Chřibskou a Českou Kamenici a dále pokračujeme asi 1,5 km směrem Líška a tam odbočujeme na červenou značku. Po ní stoupáme až na samotný vrchol, kam si musíme namáhavě vyšplhat stopu. Občas se stane, že v závěži uvízneme až po kolena. Znovu s námahou přicházíme na další vrchol. Je 15 hodin a 20 minut. Zde za krásného slunečného počasí pořizují několik černobílých fotografií. Za malou chvíli opět scházíme, co nejrychleji to jde a jak nám síly dovolí, dolů směrem Chřibská. Cesta se nám zdá nekonečná.

Zbývá nám poslední cíl a tím je Jedlová. Po cestě z Chřibské ji neustále sledujeme, jak majestátně stojí, zalitá oranžovým světlem zapadajícího slunce. Zdá se nám, že se Jedlová vůbec nepřibližuje, ale spíše vzdaluje. Když odbočujeme ze silnice ke Křížovému buku, tak se jmenuje malé rozcestí, již nastává mrazivé šero, jen stopy po lyžích připomínají přítomnost člověka. Od Křížového buku je krásná, rovná, žlutě značená cesta, která vede pod Malým Stožcem. Dnes za šera a s mnoha kilometry v nohách se tato cesta zdá nekonečná. Nezačtenou zkratkou stoupáme k vrcholové pěšince. Nekonečně dlouhý úsek důvěrně známé cesty k vrcholu hory Jedlové procházíme již za úplné tmy. Na samotný vrchol přicházíme v 18 hodin a 10 minut. Jsme sice dosti unavení a unaveně si i podáváme ruce, ale jsme šťastní, že jsme to dokázali. Skoro se nám nechce věřit, že jsme to zvládli.

Po chvilce občerstvení v místní restauraci sjíždíme po zadní části těla přímo pod vlekem k Chatě Slovan a odtud jdeme přímo do Jiřetína pod Jedlovou. Z náměstí máme naštěstí již zajištěn odvoz.

Jsme unavení a vysílení, bez energie, bez síly, ale ten pocit, že jsme překonali sami sebe, že jsme to zvládli, nahradil veškeré vysílení.

Stálo to za to.

Pitztal a jeho okolí.

Malý tip na příští akci

Jiří Kudrnáč
CAO Děčín

V letošním roce jsem zcela mimořádně s kámoši nezavítal do Hintertuxu, ale vyrazili jsme na jarní lyžování do dalšího vzdálenějšího údolí – Pitztal. Kdo jste v této oblasti lyžoval jistě víte, že přístup na ledovec je umožněn pomocí lanovky, která je ze dvou vlaků na spojeném laně. Ta vás dlouhým tunelem přepraví až do výšky 2840 m. Zde je konečná stanice tohoto metra zařízena jako dobrá základna pro lyžaře i trekaře – restaurace, prodejny různého matroše, terasa se slunečníky, pivo....

Co se mi v tomto středisku líbí méně než na Tuxu, je skutečnost, že je zde pro lyžaře jen jedna sedačková lanovka a na nejvyšší místo odkud se lyžuje (3.440 m!) se musí kabinkovou lanovkou, která několikrát zastavuje v mezistanici a člověk stále sundává a nandává lyže.

Wildspitze (zdroj i.net)

Co mě zaujalo při pohledu z tohoto nejvyššího místa nad ledovcem, byla skutečnost, že poměrně dost lidí nastupuje výstup na Wildspitze (3.772 m) právě z konce jednoho z vleků na ledovci. Musím uznat, že při počasí, které jsme měli (totálně azúro a perfektní viditelnost) se jedná o docela pěkný výšlap. Začíná dlouhým traversem přes

ledovec vedlejšího údolí a končí

krásným výstupem po vrcholovém hřebeni Wildspitze. Ta tvoří při pohledu z Pitztalu nádhernou pyramidu „typu Everest“ a je určitě nepřehlédnutelnou dominantou okolí. Tak se mi to aspoň zdálo při nazouvání lyží...

Co vy na to? Nevyrážíme do Oetzalových Alp?

Watzmann

Dvousté výročí prvovýstupu.

Jiří Chára
CAO Děčín

Letos uplyne dlouhých **200** let od historického prvovýstupu na legendami opředený Watzmann v Berchtesgadenských alpách. Uskutečnil ho v létě roku 1800 slovinský horolezec, kněz Valentin Stanič.

V průvodci popisují jeho cestu takto: „Tuto nádhernou skalní túru je třeba si zasloužit: nejprve vás čeká téměř čtyřhodinový namáhavý výstup k chatě

Watzmannhaus a ani další výstup širokým suťovým severním hřebenem na první ze tří vrcholů – Hoheck – vyznavače technických partií asi příliš nenadchne. Za Hoheckem se však charakter túry náhle změní jakoby mávnutím kouzelného proutku:

úzký, členitý a rozervaný vzdušný skalnatý hřeben, dramatické pohledy do závrtných hloubek a skutečně fantastický výhled na jezero Königssee, vzrušující přelézání ostrého hřebene, pestré skalní scenérie a stále nové a nové pohledy, střídající se ve strhujícím tempu. Pohled do legendární bezmála dvoukilometrové východní stěny Watzmannu silně zapůsobí i na ty nejotrlejší povahy.“

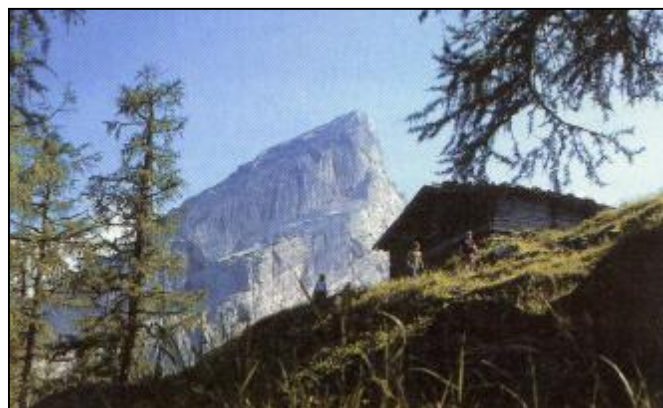
Začátkem května jsme vyrazili do Ramsau s úmyslem vylézt na Watzmannu i my – Jan Josef Palivec, Petr Zippich Štěpán a já. Tady je stručný popis naší vydařené akce:

Boletice, 5. května 2000, 9.00 hodin. Do expedičního auta „Žlutý šnek“ nakládáme matroš, bednu piva, sebe a odjíždíme přes Prahu a Strakonice do Ramsau. Odpoledne, chvíli po přechodu hranic, se spouští liják a později i kroupy. Zůstáváme v klidu a když v 17.30 na parkovišti Wimbachpark balíme kletry, už jen slabě mží.

Začíná slibovaná namáhavá část výstupu – kromě běžného matroše a jídla na 2,5 dne neseme nahoru i zbytečně veliký stan a kameru, na kterou náš výstup natáčím. V půl desáté večer, již za tmy, se nám do cesty postavila rozkošná vysokohorská salaš. Jsme ještě asi

Pohled od Hohecku na hlavní vrchol Watzmannu

Vysokohorská salaš, kde jsme strávili noc před výstupem na vrchol

200 výškových metrů pod chatou a proto nabízeným přístřeším nepohrdneme. Čeká nás příjemná a klidná noc.

Petr Zippich Štěpán na hlavním vrcholu Watzmannu

Druhý den vstáváme ve 4.30 – hvězdné nebe slibuje krásný den. Chata Watzmannhaus leží ve výšce 1930 m a je zavřená. Naštěstí – díky tomuto faktu se můžeme radovat z naprosto nezvyklé **LIDUPRÁZDNOSTI!**

Trochu nás pobavilo, když Petr objevil „winter room“ – malou otevřenou chatku s plným komfortem pro lezce – palandy i s dekami, topením, nádobím a basou černého piva... Shazujeme část

zbytečného nákladu a dál jdeme nalahko. V půl desáté jsme s Petrem na Hochecku a o dvacet minut později na hlavním vrcholu Watzmannu ve výšce 2713 m. Josef zvolil volnější tempo a spokojil se s výstupem na jeden z předvrcholů.

Další noc trávíme nedaleko Hintersee – dalšího krásného jezera. Já s Petrem odcházíme spát do lesa, Josef dal přednost noci v autě na parkovišti. Ráno nás vítal s mnohovýznamným a šibalským úsměvem - chvilku po našem odchodu přijelo totiž na parkoviště další auto a pár za volantem si to začal přímo před Josefovým pátravým pohledem zvesela rozdávat.

Na tento den nemáme přesný cíl. Josef tedy dal špacír po okolí a kratší výstup k jednomu ze sněhových polí, my s Petrem dáváme pěknou sněhovou túru na Hohes Brett (a další dva vrcholy – jeden při výstupu a druhý, Jägerkreuz 2200 m přecházíme při sestupu). Aniž bychom to čekali, byl z toho pěkný a dlouhý přechod. Shodujeme se, že Berchtesgaden je opravdu SUPER a když mjíjme pověstné **EAGLE'S NEST** (Orlí hnízdo) Adolfa Hitlera, konstatujeme, že si vůbec nevybral blbě.

Jiří Houba Chára a rozlehlý vrchol Hohes Brett – v pozadí je Hoher Göll, jehož západní stěnou vede jedna ze 100 extrémních cest v Alpách

Podvečer vaříme na téměř ideálním místě čaj a večer, vykládáme si zážitky z výstupů a pomalu balíme. A druhý den (v pondělí), už v jednu hodinu po půlnoci, jsme doma.

Pěkné to bylo.

ÁDR LETÍ

Adršpašské skály opět v kurzu

Jan Horák
CAO Děčín

Ádr – oblast stovek věží, tisíců cest, brutálních spár a holoprdelních vrcholů.

Začínáme v Království. Na seznámení s materiálem a se spárama dáváme Náhorní cestu na Orla – za VI. Hvězdičková věž, jak jinak. Koutek, police, spára, přepad, hrana a vrchol. Nečekaně lehký. Pak následují Seraky, Archa (40m komín za IV), Bohatýr a Páže. Na parkoviště, kde máme sraz s mámou, přicházíme o víc jak hodinu později....

V kempu je spousta lidí a mušek. Spím na silnici a modlím se, aby mě nikdo nezajel.

Druhej den začínáme Starou cestou (VII) na Malou Gilotinu. V knize Skalní Města v Čechách vypadá spára dost hrozně. Zdání ale klame. K 1. kruhu je to vesměs úzký komín nebo široká spára, jak kdo chce, od něj žabovačka, dvojspára a komínem ke 2. kruhu. Od něj vzdušný překrok do další spáry, na předvrchol a stěnou n. v. Letos nás tu předběhli o dva dny. Tuhle cestu doporučuji

Horáček v akci – tentokrát v Tisé

každému pro koho nejsou spáry úplně Španělská vesnice. Pavouk ještě dává Poslední loknutí za IX na Delikventa (Prostřední Gilotina). Super hladká hrana přes 2 kruhy. Obdivuhodný výkon s „boxerkama“ a bez maglajzu. Druhej kruh je tak akorát na to, aby z pod něj člověk spadnul přímo do komína. Brrrr.

Při slaňování, kde nám 80 vystačila tak akorát potkáváme bandu dalších, co se do klasiky hrnou. Divná věc. Za celý ty roky, co do Ádru jezdím, jsem na Gilotinách nikoho neviděl. A teď takovej nával. Je to asi tím, že Ádr praská ve švech – Ádr letí....

Permanentně jsou ověšeny věže jako Milenci, Starosta, Starostová, Štěpánská Koruna a mnoho dalších. Lidí je tu neskutečně mnoho. Potkávám i starý známý.

Pokračujeme Morovým Sloupem. Pavouk musí sundat pytel. Je to spárosokolík přes 3 kruhy. Nejtěžší je to k 1. Pavouk má ale trpělivost (nebo pud sebezáchovy?) soukat se se smyčkama, a tak to jde. Na vrchol je to už brnkačka.

Později lepíme nálepky Horám zdar na Hříbek, Myslivečka a Peklo. Na závěr lezeme cestu Balabamba na Trosky. Drsnej rajbas, kde se držím snad i očima. Pěkný VIIIc.

V pondělí začínáme na věži Jardy Krecbacha. Taky jdeme sundat pytel. Cestu udělal v roce 1972 Cikán s Mockem a je to jediná cesta na věž. Podle Ádrovský klasifikace VIIb. Dnes VIIIb. Klíčové místo je asi 3 m pod kruhem. Spára se zúží tak, že se do ní nenarvou ani konečky prstů. Ještě to tam bylo dost mokré. Hodně, hodně těžký. Od kruhu je kyvadlový traverz do další spáry a tou na vrchol. Máme Horám zdar po 2 letech. V knize nacházíme zapsaného Pítrse s Ríšou z roku 1993.

Následuje Hladká (věž). Tahle cesta mě přišla jako pravá Ádrovská. Dlouhá, spousta komínů, spár, stavění, přeskoků a málo kruhů. Od 1. kruhu je cesta tak hladká, že se až divím, že to jde vylízt. Stále se leze na tření a na vůli. Co pomáhalo víc to nevím, snad to druhý. Ještě máme trochu času a tak lezeme Nevinnou cestu na Medusy. Když jsme na vrcholu začíná pršet, a tak pospícháme dolů. I tak je nejvyšší čas jít. Ještě to bereme kolem Zubu podívat se na Hudyho projekt – dost dobrý.

Pak na parkoviště a domů.

VÝROČÍ

17. května 2000 oslavil kulaté (40) narozeniny Jiří Houba Chára. A kde jinde, než ve skalách. S ohledem na svůj právě nabytý věk se rozhodl nevystoupit na Labskou **pannu**, ale spokojil se se zdoláním **BABY**...

Dne 27. června oslaví své narozeniny Jiří Guma Buček z Karlových Varů. Přejeme mnoho zdraví, pohody a štěstí!!!

-jch-

STŘÍPKY

Zemřel Hynek Weigel

V květnu letošního roku zemřel po těžké nemoci ve věku 66 let horolezec Hynek Weigel.

Hynek patřil partě horolezců, kteří po válce začali lézt v Labském údolí. Byl u založení horolezeckého oddílu Lokomotiva Děčín a jeho dlouholetým členem.

V Labském údolí má řadu prvovýstupů např. Severní spáru na Klárku Jižní stěnu na Kamzičí hrot nebo Vzpomínkovou cestu na Skříň.

Do horolezeckého nebe musíme všichni. Hynek se už do knížky zapsal...

Bukvice

Na pravém břehu Labe, kousek nad obcí Loubí je věž Bukvice. Je to taková menší obdoba věže Roling Stones – také jí tvoří vlastně jen spadlý blok někde z masivů

nad ní. Na vrcholu je stojan na VK (ta ovšem chybí) a slařovací kruh. A také tento vytesaný reliéf (viz obrázek).

Že by vzkaz od Rudolfa Fehrmanna?

-jch-

Lehká noha

V sobotu 22. dubna 2000 vystoupila v Ostrově skupina Lehká noha z Brna. Milan Schwarz z restaurace Pod Císařem tak připravil pro

všechny fandy country opravdovou lahůdku.

Lehká noha se představila ve skvělé formě. Kromě „starých pecek“ jako Dolní tok řeky nebo New Orleans zahráli kluci i několik perfektních nových písní. Vstupné na koncert činilo pouhých 50,- Kč, přesto mnoho lidí zůstávalo raději stát u oken, aby se vyhnuli placení. Nakonec Milan udělal velkorysé gesto, když další zájemce vpustil dovnitř bez placení. A aby to nebylo líto těm, co již zaplatili, tak ti dostali na svůj lístek frťana zadara.

Bohužel později mi Milan naznačil, že v Ostrově asi skončí. Byla by to škoda, protože mnoho lezců si kemp bez charismatického Švarcika téměř nedovede představit.

-jch-

Doktorka z hor

Známý lezec z Dynama Žežic Michal Švajgl si letos užil pěkné peripetie s doktorkou. Ti totiž jeho potíže přisuzovali tu játrům, tu žaludku či střevům a podle toho také aplikovali léčbu (různé nepříjemné hadičky a sondičky) i léky. Chudák Michal stále hubl a zdálo se, že veškerá léčba nevede k ničemu. Jednoho dne, zrovna když byl na návštěvě u Bělinů, mu povídá Fróna (manželka Karla Běliny) – „Michale ukaž mi krk!“. Michal ukázal a Fróna konstatovala – „To je štítná žláza!“. A byla.

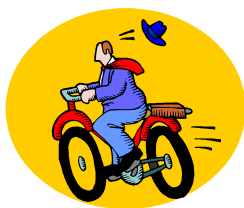
Michal došel znovu k felčarovi a řekl, že mu známá naznačila, že to vypadá na příznaky špatně fungující štítné žlázy. Felčar zbystřil a hned se ptal, co to je za kolegyni doktorku. (A samozřejmě vysadil všechny léky na játra a žaludek a nasadil medikamenty na léčení štítné žlázy. Zatím zůstává tajemstvím, jaké má Fróna ordinační hodiny...)

-jch-

Chlapíci ladí formu na HOCYBOJ

Již třetí trénink krátce po sobě zorganizoval Milan Uhde Cestr a Jiří Kudrna Kudrnáč z CAO Děčín. Podobně, jako při předchozích trénincích, dojeli i s koly vlakem do Liberce a odtud se vraceli k domovům po trase nesmlouvavě se blížícího HOCYBOJE. Jejich řady doplňoval Zdeněk Vajsharó Vaishar (kterému to letos jezdí), Milan Littlebadman Špatenka (oba z CAO Děčín) a Josef Hubáček z SČE. Hoši to berou opravdu vážně – běda nám, co spíme za pecí...

Josefův postřeh

Josefův postřeh z cesty do Berchtesgadenu:

„Taky by se už ty Němci mohli naučit Česky. Jinak jim sem tolik Čechů jezdit nebude...“

-jch-

-jp, jch-

Jarní Alpínské noviny

Tento týden se konečně objevily dlouho očekávané Jarní Alpínské noviny (JAN), vydávané pražským horolezeckým oddílem Alpin IV, zřejmě inspirované naším časopisem CAO News. První číslo je rozsahem skromné, zprávy z dění oddílu jsou velice zkratkovité. Většinou je tvoří malé foto a jedna věta, což je škoda, protože jde o zajímavé akce. Velkou část novin pak zabírá „BURZA“ - seznam členů a kontaktů na ně, jako seznam lezeckých akcí.

Přestože Alpin IV má na internetu poměrně zajímavé stránky, tak se zdá, že zatím jsou klasické „papírové“ noviny nenahraditelné. Když pro nic, tak pro fakt, že internetové se blbě čtou na WC.

-jch-

Běh na Jedlovou

V týdnu poslal E-mail Erich Melzer z HO Varnsdorf:

Ahoj Cháro!

Spojení funguje perfektně, díky za zprávu. Asi by tě zajímalo co se dělo o víkendu. V sobotu se konal v Jiřetíně běh do vrchu, kde jsem se jako závodník zúčastnil jen já. Karel dělal fotografa a „že ho strašně bolí v krku“. Standa a Arnošt fungovali jako zdatní navigátoři na složitějších rozcestích (stejně tři zabloudili). A kam že se to běželo? Na Jedlovou s asi 450 metrů převýšením.

Já byl samozřejmě po běhu dost zdrchaný, zato Standa vylez několik cest v Jetříškách a Karel prodal dost svých nových pohledů, které jsem mu tisknul v týdnu (docela se povedly). Na neděli jsme se dost blbě domluvili, takže kluci odjeli lízť do Německa a mně nezbylo nic jiného, než se dát na sololezení nějakých těch sedmiček v Jetříškách. O hokeji ti nic psát nebudu, to jsi asi zažil sám.

Ahoj Erich!

FOTO za 2,90

Lákající plakátek – foto 9 x 13 za pouhých 2,90 Kč. Zrovna jsme se s Petrem vrátili z Alp, tak se to hodí. Nejblíže sběrna je v Kauflandu. Za pár dní přináší Petr fotky. Prohlížíme obrázky a radujeme se z dobré ceny. Pak nám to ale nedá a bereme do ruky kalkulačku - za 24 snímků 159 Kč, to máme... 6,625 Kč za jednu fotku. Jen pro formu se jdeme zeptat slečny u stánku, zda se nespletli. I kdepak! Foto je opravdu za 2,90 ale téměř o 100 % se zdražilo vyvolání filmu (vy hlupáčky).

Jak prosté.

Lucka Hrozová ve skvělé formě

Vypadá to, že Lucka Hrozová (11 let), dcera Libora Hrozy, je letos opět ve skvělé formě. Ve čtvrtek 27.3.2000 přelezla například v Tisé následující cesty:

Eveline IXb, Hotel Savoy IXc, Škalda Xa, všechny na masiv Zed'. Skoro by se chtělo říci „bez komentáře“. Ovšem za těmito výkony je vidět nejen obrovský Lucčin talent ale i Liborovo trenérská práce.

Lucko, gratulujeme k super výkonu – jen tak dál.

-lh, jch-

Nebezpečná pila II

V minulém čísle CAO News jsme psali o „veselé příhodě“, která potkala na Vrabinci Karla Bělinu – při práci s motorovou pilou si rozřízl lýtko pravé nohy. Karel přinesl fotografie, které pořídila Fróna jen několik okamžiků, po Karlově návratu z nemocnice.

se to podařilo, ví jen Bůh.

-kb, jch-

Nové cesty v Ostrově

Pěkná nová cesta na Jižní plotnovou věž v Ostrově je z dílny Karla Běliny a Pavla Borkovce z Dynama Žežic. Cesta vede od Z převislým koutem ke kruhu, odtud doleva na hranu a přes druhý kruh na vrchol. Její obtížnost je VII a nese jméno **Žhavý tál**. Další cesty vyrobil Karel na Starce (VI), na Korálový útes (veliký blok mezi Jižní plotnovou a Sluneční) a 4 cesty na **Žežickou stěnu** – to je masiv vedle Krtiny.

Pánové ze Žežic udělali jen kousek odtud novou věžičku a nazvali ji, jak jinak, **Žežická jehla**.

-kb, jch-

Znovunalezený Josef Klůs

Ostrov
14.5.2000

Po dlouhé odmlce se opět objevil ve skalách Josef Klůs. Co bylo pravou příčinou jeho absence mezi stěnami nevíme – různé fámy a dohady Josef nepotvrdil ani nevyvrátil. Důležité je, že zase leze a soudě podle dobré nálady, kterou ve skalách měl, mu to jde k duhu.

-jch-

Rost'a Štefánek válí

Rost'ovi Štefánkovi z Děčína (**HUDY SPORT**) se podařilo přelést boulder klasifikace 8c! A pro pochybovače (R.T.) natočil svůj přelaz na video.

Bohužel téměř současně dorazila zpráva o tom, že Rost'a byl zřejmě nakažen infikovaným klíštětem. Doufejme, že to nebude nic vážného a že se Rost'a bude moci brzo opět zapojit do běžící lezecké sezóny. **Samozřejmě držíme palce a k úspěchu gratulujeme!**

-jch-

35. Zabilkův sraz

Neuvěřitelných 35 let od prvního srazu horolezců v Labském údolí uplynulo letos v květnu. Celých 35 let se scházejí horolezci v kdysi opomíjeném údolí Labe aby se společně pobavili u táborového ohně, předali si zkušenosti a hlavně aby si zalezli v oblasti, která je dnes právem považována za jednu z nejlepších v Čechách. V tábořišti pod Vojtěchem se za ta léta objevili snad všichni významní lezci, prošly tudy stovky a stovky horolezců, mnohé srazy nebyly, zejména za vlády komančů, chudé na různé veselé (i méně veselé) příhody. Z těchto důvodů jsme se rozhodli, že pro vás do příštího čísla CAO News připravíme takový malý průřez

předchozími ročníky a rozhovor s osobou nejpovolanejší – **ředitelem srazu Jaroslavem Uhrem**.

-jch-

Zippich 2000

Předposlední květnový týden se sešlo hned několik zajímavých akcí. Jednou z nich byla i soutěž o titul Zippich 2000, kterou

Pro nás byl jen jeden vítěz – Petr Zippich Štěpán. Sluší mu to pivo...

vyhlásila akciová společnost Union drinks. Hledal se dvojník pana Zippicha, což byl poštministr a štamgast restaurace Tivoli, a kterého si pivovar Velké Březno vybral jako svého „maskota“ do znaku a etiket piva. Titul byl navíc spojen s více než lákavou odměnou – celoroční renta 30 piv týdně a jednorázová odměna 30 000,- Kč. K velké radosti pivomilné části CAO se do soutěže přihlásil Petr Štěpán (původně chtěl i Josef, ale nebyl ochoten pro to nic udělat – hlavně nechat si narůst fousy). Nechal se od manželky vyfotit a nadějně vyhlížející fotografie poslal na uvedenou adresu. Když do pátku nepřišla odpověď, bylo jasné, že nebyl vybrán do finále. Zdálo se nám, že muselo jít o podvod – nějak jsme si neuměli představit někoho podobnějšího. Ukázalo se však, že jsme se mýlili – přišlo přes devadesát dvojnίκů a vybraných do finále jich bylo 20. A opravdu podobných. Samotná soutěž byla zajímavé show – finalisté se předháněli v různých soutěžích a výsledky hodnotila dvanáctičlenná komise. Zvítězil vcelku právem pan Ivan Kolátor z Prosetic.

Ivan Kolátor z Prosetic

Petr tedy nakonec zvolen nebyl ale přeci jen si něco odnesl – novou přezdívku...

-jch-

Milan Drásta chystá sjezd kaňonu

Milan Drásta se letos nezúčastní cyklistického závodu HOCYBOJ. Jak mi psal v E-mailu, chystá se ve stejném termínu do Rakouska, kde by se měl zúčastnit sjezdu kaňonu někde u Salzburgu. Slíbil, že o akci připraví článek do příštího čísla CAO News.

Tak ať ti to jede!

-jch-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...

- **Sraz horolezců v Roklici - 2.** – 4.6. pořádá HO Česká Lípa, Josef Kunzo. Tábořiště pod Zlým bratrem s občerstvením. Ubytování ve vlastních stanech nebo v bivaku.
- **RACE of DEATH** – II. ročník cyklistické 24 hodinovky, 16.-17.6.2000 (POZOR – změna termínu!). Pojede se na měřeném okruhu Děčín – Březiny a zpět (6 km), start a cíl v prostoru zimního stadionu. Rekord trati je 378 km (Chára). Super akce pro náročné – vrchol letošní cyklistické sezóny!! Sponzorem akce je firma **KUR sport** – pro nejlepší budou připraveny věcné ceny! Viz pozvánka na sportovní akci.
- **Letní Silvestr** – 21.6. společenská akce CAO Děčín, III. ročník. Nebetyčná ožiračka na oslavu nejdelšího dne a nejkratší noci v roce. Starý Skandinávský zvyk. Kartáč v Bělé, sraz v 19.00 hod., info Houba, Josef.
- **Mezinárodní festival horolezeckých filmů 25.-27.8.** (?) v Teplicích nad Metují.
- **Další akce jsou v oficiálním kalendáři CAO.** Vzhledem k tomu, že letní akce se stále ještě upřesňují, jsou zde uvedeny jen ty s pevným termínem.

OKÉNKO HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK
VARNSDORF

- červen** - sraz v Roklici, HO Česká Lípa (3.-4.6.)
- závod horských kol „Lužické sedmistovky“, 5. ročník (24.6.)
- lezení v pískovcových oblastech
- červenec** - expedice do nejkrásnější stěny Piz Badile (30.6-9.7.)
- srpen** - zájezd do Řecka (28.7.-13.8.)?
- lezení v pískovcových oblastech u nás a v Německu
- Horolezecký filmový festival v Teplicích

V průběhu celého roku možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Informace na tel.: 0413/373 101, 370 987, 373 333
nebo mobil 0606 27 72 74

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Ukazuje se, že vydávání časopisu je v letním období mnohonásobně náročnější, než v období zimním – můžou za to krátké noci a suché skály. Jen s přemáháním usedá člověk ke klávesnici, když je venku hezky, na druhou stranu není nouze o náměty. Páté číslo **CAO News** vychází s malým zpožděním. Neskromně jsme očekávali vítězství Petra Štěpána v soutěži o pana Zippicha 2000, a tak jsme tomu chtěli trochu tvář časopisu přizpůsobit. Nicméně další číslo je na světě a snad se vám bude líbit.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.

Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze CAO Děčín anebo dle potřeby na zavolání.

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE NÁS ČEKÁ VE STŘEDU 7. ČERVNA 2000 V RESTAURACI ZA VĚTREM. ZAČÁTEK SCHŮZE JE JAKO VŽDY OD 18:00 HOD. PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY **CAO News** OD 17:45 HOD.

NA PROGRAMU BUDE LEZENÍ, HORSKÁ KOLA, ALPY, FOTOGRAFIE Z PROBEHLÝCH AKCÍ A JINÉ. V PŘÍPADĚ PŘÍZNIVÉHO POČASÍ JE MOŽNÉ POSEZENÍ V NOVĚ UPRAVENÉ ZAHŘADCE PŘED RESTAURACÍ. PO SCHŮZI PROBĚHNE NEFORMÁLNÍ ZÁBAVA. NEZAPOMEŇ SE PROTO DOSTAVIT.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

Chceš být **IN?** Tak čti **CAO News!!!**

CAO News - Časopis horolezeckého oddílu CAO Děčín – Pouze pro vnitřní potřebu oddílu – Sídlo redakce: CAO Děčín, Hrdinů 365, Děčín XXXII, 407 11, Czech republic, tel.: 0603 727753 - Náklad: neuveden – Sazba: Microsoft® Word 2000 – Zdarma
Climbing - Adventure - Outdoors